

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Bucoul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Vindecătorul sufletelor.

„De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ție ceva mai rău,” cu aceste cuvinte ne prezintă autorul inspirat al Evangheliei, sf Ioan, pe Vindecătorul Sufletelor.

Fiecare medic, când este chemat la bolnav se pregătește. Ia cu sine medicamentele de care va avea nevoie. În timpul acesta căsenii îl pregătesc pe bolnav la primirea medicului. La sosire medicul vizitează pe cel bolnav, stabilește diagnoza, cauzele boalei, scrie medicamente și pleacă.

În acest mod lucrează și Medicul Dumnezeesc. Dorința-i cea mai ferbinte este ca să ajute și să liniștească pe bolnavii săi. Pentru acest scop El așteaptă mereu, pro-văzut cu medicamentele sale. Pe bolnav îl conduce la scaunul mărturisirii, acolo-i liniștește conștiința, apoi îl ridică de acolo la sinul său

și îl duce cu sine la cina cerească unde îngerii servesc. După cină apoi îi conduce în minunata sa grădină, în societatea sfinților.

Medicamentul minunat de nouăsprezece veacuri se dă oamenilor, de nouăsprezece sute de ani a săvârșit atâtea minuni; aceasta este taina, care apără pe om între multiplele sirene ispititoare ale vieții; aceasta este taina, care — după învățătura sinodului tridentin — este antidotul obiceiurilor și înclinărilor păcătoase. Așa ne spune și Scriptura: „aceasta este pâinea, carea pogoară din cer, ca cel ce va mânca din ea să nu moară.”

Să răsfoim viața sfinților și să cercetăm, de unde au avut ei puterea supraomenească de a birui ispitele cele mai mari și chinuitoare? Și vom afla, că Izvorul puterii lor a fost medicamen-

tul ceresc, sfânta Cuminecătură, iar medicul la care au recurs, Isus Hristos. Toți au devenit sfinți în urma lui Isus ascuns în sfânta Cuminecătură.

Sus să avem inimile! Să ne apropiem „cu credință și cu iubire” către Medicul Dumnezeiesc. Să nesocotim cuvintele înșelătoare ale vrăjmașului veșnic și să ne încredem în făgăduințele lui Isus: „Cel ce mănâncă trupul meu și bea sângele meu, are viața vecilor și eu îl voi învia în ziua cea de apoi.” Și să ne temem de amenințarea: „de nu veți mânca trupul Fiului Omului și de nu veți bea sângele lui, nu veți avea viață întru voi.”

Da, la Tine vrem să ajungem, Dulce Isuse și vrem să împlinim dorința ta în nădejdea, că împreună cu tine ne vom veseli în cer.

Misiunea femeiei creștine*)

(Urmare.)

Gândirile strălucitoare a marilor savanți le repet atunci, când mă exprim, că femeia n'are nevoie să strălucească cu mintea ei ageră, ci numai cu inima ei simțitoare, iubitoare și fericitoare. Aceste însușiri îi fac inima ei cuprinzătoare și în caz contrar nepăsătoare și în urmă nefericită. Puterea și menirea ei nu o fac ca să îmbogățească literatura și alte ramuri ale vieții publice cu constituțiuni remarcabile, precum e și adevărat, că nu femeile au creat cele mai mari opere de artă răsunătoare în lume, — cu mult e mai orbitoare puterea și misiunea ei: din flăcările sufletului ei nobil își ia schinteile sufletului său bărbatul. Între 4 pereți se aglomerează chemarea Ei, între membrii familiei sale drăgălașă și scumpă și nu pentru toată lumea, care poate nici nu o ar pricepe exercitând prin faptele sale familiare, strict familiare: abnegațiunea și virtuțile victorioase ale renunțării. Câtă pricepere: știință, suflet, iubire, inimă, putere de muncă și rezistență pretinde dela Ea, dela soție, mamă misiunea sa nobilă și permanentă?

Nu e ușor a face pe altul fericit, nu de loc, deoarece fericirea pământescă e oareceva foarte relativ, chestie individuală, legată de circumstanțele individului, de cultura, ocupațiunea lui și de calitățile lui spirituale.

Femeia are să cunoască cu precizie toate însușirile per-

soanelor familiare ei încredințate, ca prin delăturarea ciocnirilor ce se ivesc în repețite cazuri, să creieze în jurul ei o atmosferă mulțumitoare, pentru care ea a fost pusă ca inger ocrotitor și păzitor.

Și dacă toate aceste și le-a însușit: femeia pricepătoare a misiunii sale numai în cazul acesta poate intra fără egoism în lupta vieții, dupăce întâiesdată precum am amintit, pe alții a îndestulit și numai atunci din surplusul fericirii câștigată altora își poate ferici inima sa de soție, mamă.

Că în munca această titanică de câtă tărie sufletească și muncă încordată are nevoie femeia creștină, numai bunul Dumnezeu știe, care ne vede sufletele și cunoaște cugetele noastre.

Și femeia, care toate aceste calități le are conlucrând pentru fericirea altora, fără îndoială merită suprema laudă asupra pușilor. Ca și cum soarele răsărit pe bolta înaltă a cerului este pentru lume, întocmai așa și frumseța sufletească a femeiei este dată pentru împodobirea casei sale.

Cât de regretabilă e situația bărbatului, mai bine zis a așa-numitului domn și împărat al lumii, când îl vezi cât de neputincios e el, că încă și în cele mai mici afaceri și lucruri casnice e silit și trebuie să se spri-

*) Conferință ținută la a treia ședință ordinară a Congregației Mariane a Doamnelor din

ținească de ajutorul soției sale, ajutor dat cu drăgălășenie.

Femeia este custodele chemat să se îngrijească de curățenia și bunul gust ce trebuie să domnească într'o casă familiară, și precum toate le observă ce sunt contrare cu bunul gust, totașa de repede își face judecata asupra coregerii lor.

Nu-și permite un surâș asupra glumelor grosolane, și bunul ei simț asigură pacea și liniștea familiei, delăturând prin sensibilitatea și gingășia sa toate certurile și zizaniile casnice.

Prezența ei în familie nu numai sentimente nobile răspândește ci e și viul protest al tuturor brutalităților și grosolăniilor.

Binefacerile muncii sale toată familia le simțeste.

Dar în aceste cazuri nu numai despre soție fac obiecțiuni exclusive, ci în general despre femeie, fiind susmenționatele însușiri bunele calități ale tuturor femeilor. De exemplu: Buna inimă a unei soră totașa de bună impresie face în familie, ca buna ei mamă și afară de aceasta încă și o credincioasă servitoare poate contribui la menținerea liniștei și pazei ce are să domnească într'o casă și mai cu seamă într'o familie creștină. Dar activitatea casnică nu e numai datorința subalternilor angajați și angajate într'o familie ci și a doamnei de casă, deoarece munca nu e dejositoare pentru nimeni, ci putem zice că mobilizează sufletul și ținuta tuturora. Inactivitatea în sine e o pedeapsă, — o știu

acea cari în tot momentul se plictisesc.

Nu așa a plănuit Atotputernicul când a creat femeia, ci voină să conlucre cu soțul ei asemănător, ia dat toată soliditatea, ca împreună să muncească așa zicând în mod egal pentru existența și suținerea lor și a familiei, deoarece femeia cu nimica nu e mai inferioară bărbatului și nu e mai inferioară creștine ca bărbatul înaintea lui Dumnezeu, fiindcă Dzeu a binevoit a o crea pentru o ajutorare reciprocă, ce trebuie să existe între soț și soție, — și n'a creat-o ca numai pentru bunurile pământești să conlucre cu soțul ei, ci mai mult pentru creșterea și sporirea credinței, supunerii membrilor familiei față de Creatorul lumii și a omului și că toate aceste directive să le poată valida ea trebuie să fie credincioasă și plină cu frica lui Dumnezeu că numai în acest caz va putea să fie exemplu premergător și numai în acest caz i se va da puterea de a putea suporta greutățile și necazurile ce în foarte multe cazuri se grămădesc asupra omului de care nimeni nu e scutit în cursul vieții. Iată dară ce poate face frica lui Dumnezeu și iată prin urmare femeia creștină, care asemenea Preacuratei Fecioare Maria în apropierea mângâietoare a Sfintei Cruci e nu numai model de credință, dar e și buna sfătuitoare a celor obidiți. Și ca atât femeia, soția, mama cât și membrii familiei să-și poată împlini menirea ce li s'a dat prin credința în sfânta Cruce și în bunul Dzeu,

Noi femei, binefăcătoarele date de către bunăvoința lui Dumnezeu, modelele sfintei datorințe ce Ne sugerează inima Noastră, urmând binefacerile Preacuratei Maria, care prin nașterea Sa a fost bucuria Părinților Săi, în adolescență poadoabă exemplară a consoților și prietenilor, în rugăciunile Sale preacinstita intermediară a lumii, în căsătoria Sa ocrotitoarea logodnicului Ei, în maternitatea Sa dela iesle până la Crucea Mântuitorului nostru însoțitoarea sfântă a încrucișatului Fiu, în văduvie Sa ajutorul tuturor năcăjiților și și acuma este medicul invulneraților, ocrotitoarea celor supărați și osândiți, ajutorul celor părăsiți, — cu o su-

punere neclintită Te rugăm să ne ajuți pe noi femei, cari Te rugăm să ne ocrotești prin nemărginita Ta iubire, pe noi, care suntem așa de slabe în îndeplinirea datorințelor noastre, scutește-ne pe noi, de necurătenia sufletului, însuflețește mărginita noastră încredere în Tine ca să putem învinge durerile noastre sufletești și să putem rezista obstaculilor ce ne întimpină, și ne ajută în calea vieții noastre, ca să fim întotdeauna supuse și credincioase Tie Mamă a Sfântului Isus, ca totdeauna să Te putem lauda și preasfinții în veci-vecilor.

Lucreția S. Zoicaș

Săptămâna cărții.

Cartea a fost întotdeauna în cinste la noi Români. „Nu este zăbavă mai plăcută și mai folositoare decât cetitul cărților,” mărturiseste Miron Costin. Avem mărturii și mai modeste: ciobanii, (spune domul profesor Simeon Mehedinți) cari cutreerând singurătățile munților poartă în chimirul lor lat câte o „epistolie,” câte o cărțuție religioasă. În unele case vechi moldovenesti, se mai găsesc în odăile bătrânilor dacă nu biblioteci apoi dulăpioare făcute în zid cu ferestruică de sticlă, pe a căror poliți stau în bună prietenie vechi litopisețe și cărți religioase; pe sub grinzi, aninate, sub tavanele odăilor răzășești, cărți puse cu îngrijire, la adăpost de mâna copiilor; și în

toate colțurile țării dăm de urmele dragostei de cărți sub formă oricât de umilită ar fi ea. De câte-ori n'am văzut câte un om sărman, pe treptele vre-unei case sau pe muchia de piatră a vre-unui grilaj, la umbra unui copac, slovenind vre-o bucată de ziar, o foaie de carte suflată de vânt și culeasă de el de pe trotuar!

E o sete instictivă de a afla, de a ști, de a cunoaște pe care o avem toți și care trebuie cultivată. Mă gândesc însă la „Noul Testament,” la „cartea cărților,” la cartea care ne-a desrobii, care ne-a ridicat deasupra animalului, deasupra omului-brută, care ne-a umanizat, ne-a civilizat, care a dat drept la viață: robului, femeii

și copilului, mă gândesc dacă această carte, în această săptămână a cărții, a fost pusă cu toată cinstea între celelalte cărți, tipărituri noi, proaspete, acum ieșite de sub teacurile tiparniții. Și nu mă gândesc la librăriile de cărți religioase, ci la cele laice.

Noul Testament e cartea care tămăduiește orice rană, oricât de grea ar fi ea; e cartea care învie din morți, care ne dă fericirea, care ne asigură viața de veci.

Noul Testament e cartea care e veșnic de actualitate. Răspunde la întrebările fiecărui secol. Și capul încoronat și plebeul găsesc de-o potrivă mângâiere, sfat și poruncă luminătoare.

Când apuci cartea în mâni și dai scoarțele la o parte ai impresia că dai o lespede de mormânt la o parte, o lumină

de înviere învăluindu-te. Ea e ziditoare de oameni, ziditoare de neamuri, ea cuprinde învățăturile bisericii, e însăși biserica noastră, e însuși păstorul, e însuși Isus Hristos. „Ceriul și pământul vor trece, iar cuvintele mele nu vor trece.“ (Matei, 24, 35.)

Dacă un om, hrânindu-se din dânsa învie, dar o țară întreagă?

Va scânteia oare în vitrinele librăriilor? Acolo, unde vom găsi-o, vom ști că librarul e și el un ziditor al neamului. Ne-ar plăcea să vedem această piatră de temelie a ființei neamului tipărită, elegant, cu chenare și înflorituri din cele mai artistice, în tocuri aurite, cu paștăle, fințuite cu nestemate.

Altă-dată, domnițele își făceau o ocupație de predilecție și din înflorirea inițialelor și chenarelor cărților sfinte. Așa a

făcut și Carmen Sylva, așa mai fac și urmașele ei.

Suntem informați că Fundațiile regale pregătesc o astfel de surpriză pe cât mai curând poporului. N'avem îndeajuns cuvinte de recunoștință pentru suveranul culturii noastre.

Congregația Mariană din Sighet, în 4 Mai a ținut a patra ședință ordinară. Duminecă — 5 Mai — membrele s'au mărturisit și cuminecat și au luat parte la adorația de o zi.

Personale. La parohia vacantă Petrova, Excelența Sa Episcopul a binevoit a numi pe Onoratul Emil Fucec din Satu nou de jos. — Spor la muncă!!

Calendar săptămânal.

19 — 25 Mai 1935.

19. Dumineca Paralicului.

Ap. Fapt. 9, 32. Evg. Ioan 5, 1.

M. Patriciu

20. Luni M. Talaleu

21. Marți Constantin și Elena

22. Mercuri M. Vasilisc

23. Joi C. Mihail † 820

24. Vineri C. Simeon † 601

25. Sâmbătă Afl. Capului sf. Ioan

21 Mai. Amintirea sfinților mari împărați încununați de Dzeu și întocmai cu apostolii *Constantin și Elena*.

Trop. v. 8. Chipul Crucii tale pe cer văzându-l, și ca Pavel primind chemarea nu dela oameni, cel între împărați apostolul tău, Doamne, cetatea împărătească în mâna ta o a pus, pe carea mântuește-o totdeauna în pace, pentru rugăciunile Născătoare de Dumnezeu, unule iubitorule de oameni.

Cond. v. 3. Constantin astăzi cu mamă-sa Elena, Crucea, lemnul cel preacinstit, o au arătat, că este rușinarea tuturor iudeilor și arma credincioșilor împărați asupra celor protivnici, că pentru noi ea s'a arătat semn mare și în războaie înfricoșat.